

Klubko energie krásné jako sen

Dlouhosrstá kolie

Pro spousty milovníků psů je ztělesněním výstavního psa, který se prezentuje ve výstavních kruzích podobný manekýnkám. „Hloupý a krásný,“ tvrdí zlí jazykové. „Slabá povaha,“ štiplavě tvrdí jiní. To je všechno nesmysl!

cíli, což mělo katastrofální důsledky pro povahu tohoto pracovitěho plemene.

Kormidlo se otočilo

Naštěstí zdaleka ne všichni chovatelé se pustili do chovu dlouhosrstých kolíí, které se staly módním kultem, třebaže tato cesta slibovala velké zisky. Někteří chovatelé zůstali věrni svým starým zásadám a chovali i nadále psy, u nichž se ruku v ruce snoubí zdraví, pevnost povahy, výkonnost a krása. Kdyby neexistovali, ostatní lidé by toto nádherné plemeno nepochybně zavedli do zkázy.

Odpovědnost a víra ve staré inteligentní plemeno nakonec obrátily kormidlo správným směrem. Kolie je domácí a rodinný pes, jakého si můžeme jen přát. Patří nepochybně k nejvěrnějším a nejinteligentnějším plemenům psů. Ztělesňuje krásu a eleganci.

Zrcadlo, zrcadlo, řekni mi...

A jak je to s péčí o srst? Podíváte-li se na bohatou a dlouhou srst, dovedete si představit práci, která se za péčí o srst skrývá? Není to ani zdaleka tak zlé. Bylo

by sice přehnané tvrdit, že dlouhosrstá kolie nepotřebuje žádnou péči, ale každodenní intenzivní péče není vůbec nutná, ba dokonce by mohla srsti i uškodit.

Psy postačí jednou týdně důkladně vykartáčovat a srst učesat hřebeny, které mají otáčecí zuby. Otáčení zubů brání tomu, aby hřeben v srsti uvízl. Příliš intenzivní a častá péče je nevhodná, protože můžete vytrhat podsadu. A to se nepříznivě projeví na objemu srsti. Stačí, když dlouhosrstou kolii každých 14 dní důkladně vykartáčujete a dbáte na to, aby jí srst nezplstnatěla, k čemuž mívá srst někdy sklony za ušima nebo na běžích. Dlouhá srst svádí řadu majitelů psů k tomu, aby svá zvířata kartáčovali příliš často. Výsledek je jasný: vyčesané kolie s lesklou, ale skromnou srstí. Huňatá podsada, která byla u těchto psů vykartáčována, poskytuje psům navíc důležitou ochranu proti chladu a vlhkost, a proto ji psi potřebují a musí jim zůstat zachována. Komu by se však zdála příliš náročná i tato péče, měl by se raději rozhodnout pro některou z krátkosrstých kolíí. Ty samozřejmě existují také.

Dlouhosrsté kolie jsou všechno možné jen ne čtyřnohé modelky s bohatou nádhernou srstí. Překypují energií, k smrti rády skotačí a dovádějí s ostatními psy a jsou ideálními psy pro všechny myslitelné druhy kynologických sportů pro volný čas. Práce na stopě, agility nebo psí frisbee? Tito dlouhosrstí krasavci se pustí do každé činnosti s ohromnou chutí.

Nelze pochybovat o tom, že to byl v neposlední řadě seriál o Lassii, kterému milovníci dlouhosrstých kolíí vděčí za pochybnou pověst tohoto plemene. Dech beroucí dobrodružství tohoto nadpřirozeně inteligentního filmového psa, kterého mimochodem ztělesnilo několik různých psů, se přičinila o to, že dlouhosrsté kolie se především v 60. a 70. letech staly módním psem číslo jedna. To ovšem uškodilo tomuto kdysi tak výkonnému plemeni, jehož původ je třeba hledat v prostředí skotských chovatelů a pastevců ovcí. A najednou seděl tento navýsost inteligentní pes, jehož oblasti využití jsou neuvěřitelně všestranné, na vykartáčovaných perských kobercích a byl prohlášen za módní symbol. Načesaný a neparfémovaný byl chován v rozporu s původními chovatelskými

Díky vysloveně přátelskému vztahu k dětem jsou kolie ideálními rodinnými psy

Klubko energie krásné jako sen

Kolie jsou vysloveně inteligentním plemenem psů

Ovčácký a sedlácký pes

Jakkoliv mohou dnes dlouhosrsté kolie vypadat vznešeně, tak pevně zakořeněná v půdě je jejich minulost. Původně byly tyto krásné kolie označovány jako Rough Coated Collies (drsnosrsté kolie) a pracovaly jako ovčáckí nebo sedláckí psi. Jejich pracovní elán a nadšení byly legendární. „Bez svých kolíí by ovčáci ve skotských

horách vůbec nepřežili. K tomu, aby zastali práci jediného psa, bylo třeba dvaceti lidí. Pes je skutečně chleboďárcem celé rodiny, a přitom se musí spokojit s každým malým soustem, které pro něj odpadne. Kolie se vždy věrně držela po boku svého pána a neodradil ji ani hlad, ani námaha, ani to nejhorší zacházení. Svého pána věrně následovala každou námahou i nouzí, aniž by si stěžovala," napsal fundovaný kynolog Youat v roce 1845. Že se z kolie jednou stane vyhledávaný výstavní pes, by určitě ani neuvěřil.

Výstavní kariéra

O rozruch na výstavě psů se poprvé postaraly kolie v roce 1860, když na výstavě v Newcastle on Tyne byly poprvé připuštěny do kruhů nejen pointří a setří, ale také ovčáckí a pastevečtí psi. První cenu tehdy vyhrála fenka kolie, která byla označována jako pure scotch bitch - čistokrevná skotská fena. Skutečné pozdvižení však vzbudilo toto plemeno až o jedenáct

let později, když psi Old Mec a Old Cockie bojovali na výstavě Birmingham Dog Show o vysoce ceněný titul. Rozhodčí považovali za lepší kolii psa Old Mec, zatímco publikum favorizovalo Old Cockie. Old Mec pak vyhrál i přes protesty diváků. Jeho sláva však trvala jen jeden rok. Tehdy lidé proti němu postavili znovu psa Old Cockie (tentokrát ovšem pod jiným jménem) a ten rychle vyhrál celou výstavu. Ještě dnes je považován za jeden ze sloupů, o který se opírá chov kolíí.

Královská vášeň

Nehledě na psa Old Cockie tu byly další faktory, které značně pomohly popularitě kolíí. Královna Viktorie se ukázala jako vášnivá milovnice a obdivovatelka tohoto plemene a sama chovala větší počet kolíí. „V královských archivech se našly záznamy ze psinců ve Windsor Parku. V roce 1844 se tyto záznamy zmiňují o psovi Brucem jakožto o Highland Sheep Dog (ovčácký pes z vysočiny). Královna ho

Předky kolie musíme hledat mezi psy ovčáků a sedláků

Klubko energie krásné jako sen

Standard krátce

Č. STANDARDU FCI: 156

CELKOVÝ VZHLED:

Krásný pes vyznačující klidnou důstojností. Působí celkově harmonickým dojmem s dokonale navzájem sladěnými proporcemi.

POVAHA: Přátelská, silných nervů, neagresivní

BARVY: Sobolí zbarvení s bílou, trikolorní a blue merle

OSRSTĚNÍ: Velmi husté, hladká krycí srst je na omak tvrdá; měkká, huňatá podsada, bohatá hříva a límec; maska a obličej – hladká a krátká srst.

VELIKOST: Psi – 56 až 61 centimetrů kohoutkové výšky; feny – 51 až 56 centimetrů kohoutkové výšky

PRŮMĚRNÝ VĚK: 13 až 14 let

Bruce. O tři roky později pak je to Noble a Ferry jakožto dar lorda Roseberga. V roce 1888 vlastnila královna opět psa Noble. Toho ve svém dopisu královi Jiřímu V. popisuje jako krásného psa velmi podobného svému dědovi, jen trochu menšího," tvrdí Hans Räber ve své encyklopedii plemen psů.

Silné ceny, slabé povahy

Díky královskému zájmu a nadšení se začal trh s kolie prudce rozvíjet. Na počátku 20. století dosahovaly ceny některých psů tohoto plemene závratných výšek. To se na chovu neprojevalo nijak příznivě. Nejkrásnější psi se nezdálo vyznačovali plachou povahou a špatně se prezentovali na výstavách. O několik desítek let později ještě zhoršil tento povážlivý vývoj shon a zájem kolem Lassie - hvězdy filmového plátna a televize. Dnes kladou seriózní chovatelé největší důraz na pevnost povahy. Nejvyšším chovatelským cílem je vyvážená kombinace

Spousty lidí si stále přeje, aby jejich kolie vypadala jako filmový pes Lassie

zdraví, výkonnosti a krásy. Jednostrannost se totiž ještě nikdy nevyplatila.

Kolie v USA

Kolie jsou vysloveně oblíbené - a to neplatí jen v Evropě. Velké množství horlivých příznivců mají i ve Spojených státech. Koneckonců i tam je historie chovu kolí zajímavá. Poté, co se chov kolí po dlouhá

dostala od hraběnky of Summore. V roce 1846 je řeč o druhém psovi jménem

Když toto rozpustilé kvarteto popustí uzdu své energii, nic je nezastaví

léta soustředil v Anglii a rostoucí poptávku za velkou louží uspokojovali chovatelé ze země původu plemene, ve 20. letech 20. století se američtí chovatelé kolíí osamostatnili. Byli už tak dobří, že dokázali se svými zvířaty dosahovat žádoucích úspěchů. Stejně dobré jako angličtí psi však tyto kolie nebyly ještě dlouho. Na výstavách byla zřízena samostatná třída pro psy odchované v Americe. Jinak by vedle anglické konkurence žalostně ztroskotali. Pro americké kolie existuje vlastní standard, který se od anglického liší především ve velikosti psa. Americké kolie smějí být o několik centimetrů větší než

evropské. Další markantní rozdíl je, že americký standard připouští bílé kolie s barevnou hlavou. Američané rádi vidí i takzvané Sable Merles, které pocházejí z kolíí se sobolím a merle zbarvením.

Americké kolie byly ve 20. století nadále prošlechtovány, zatímco na evropský chov dvakrát tvrdě dopadly následky světových válek. Obnova plemene byla velmi obtížná, ale nakonec mimořádně úspěšná.

Skvělý rodinný pes

Dlouhohrsté kolie se dnes prezentují jako všestranní rodinní psi, kteří mimořádně

dobře vycházejí s dětmi. Jejich hravost a radost z pohybu jim zůstávají zachovány často až do vysokého věku a jejich majitelé z nich mají radost 13 až 14 let. Sociální chování kolíí by ani nemohlo být lepší a jejich snadná výchova zaručuje, že jsou vhodnými psy i pro začátečníky.

Přizpůsobivost, nesmírná oddanost a vysloveně těsný vztah k rodině - to jsou vlastnosti, kterými si kolie podrobily srdce mnoha lidí. Kdo je rád aktivní, ten v kolii najde energii nabitého partnera: ovčácké práce, práce na stopě, agility i záchrannářství, to všechno má toto dlouhohrsté klubko energie v krvi. *Met*